

Marca Montilla

CONTROL El president ha aconseguit impregnar amb el seu estil tot el govern i esbravar l'efervescència dels socis

GOL Ha desactivat un perillós debat de política general i ha consolidat la imatge que planta cara al PSOE

MARTA LASALAS

AVUI, 6 d'octubre del 2008

"Ha costat arribar fins aquí, però ara el que serà difícil serà que el treguin". Amb aquest entusiasme s'expressava el 28 de novembre de 2006 un destacat dirigent socialista al Pati dels Tarongers. José Montilla acabava de ser investit al Saló Sant Jordi 128è president de la Generalitat i s'havia autoimposat com a objectiu esborrar la imatge de desgavells del primer tripartit. "Pensar ordenadament, actuar racionalment i atendre càlidament" eren els principis que el ja president acabava de proclamar com a carta de navegació de la seva gestió. Gairebé dos anys després, no es pot negar que Montilla ha aconseguit consolidar la seva estratègia. El pols públic que va plantejar al president espanyol a finals de juliol n'és una bona mostra. El debat viscut al Parlament la passada setmana amb una complicada unitat dels partits davant del finançament n'és una altra. La discreta invisibilitat que van evidenciar en aquell ple uns socis que en l'anterior legislatura patien d'infantil hiperactivitat apareix com el diagnòstic definitiu. L'estil Montilla marca ja tot el govern.

La primera meitat de la legislatura havia de servir perquè el president - aterrat directament des del consell de ministres de Zapatero- aconseguís consolidar la seva imatge de gestor. Ho ha fet amb discreció. Ni grans

escarafalls, ni grans muntatges. La feina havia de ser interna, de consolidació del gabinet. Els primer estirabot d'Esquerra, amb l'arriada de la bandera espanyola a la conselleria de Governació, va durar hores. Montilla va convertir aquell episodi en una exhibició d'autoritat.

Dificultats dels socis

No es pot negar que l'ha ajudat a consolidar el tripartit la descarnada crisi d'ERC -fins i tot la marxa de Joan Puigcercós del gabinet ha acabat resultant més positiva del que preveia-. Igualment hi ha contribuït l'afebliment que pateix dins d'ICV Joan Saura, que a diferència del primer tripartit ara té feina i maldecaps amb la conselleria d'Interior -a banda de quedar empetitit per l'excel·lent relació de Montilla amb Cesc Baltasar.

Tot plegat ha permès al president arribar a la meitat de la legislatura amb un escenari extraordinàriament tranquil pel que fa un govern on el PSC té cada cop més força i el famós perfil dels socis apareix progressivament diluït.

Però el president també ha aconseguit de moment esquivar un dels principals perills de la legislatura: la negociació del finançament. Per aconseguir-ho, no ha tingut inconvenient a pujar al carro de l'estratègia de CiU, basada en la voluntat dels nacionalistes d'aparèixer com un partit de govern, clau en temes de país.

Montilla sap que el PSC no pot votar contra el PSOE al Congrés i que la unitat dels partits catalans no arribarà fins al final. Però són eines essencials que el reforcen a Madrid. I les ha fet servir. Era conscient que aixecaria un suport unànime i entusiasta quan a finals de juliol es va

encarar amb Zapatero en públic a la cloenda del congrés del PSC. Per la mateixa raó, ha atiat les especulacions sobre la hipòtesi que els diputats del PSC trenquin la disciplina de vot al Congrés -un debat que va alimentar amb premeditació al congrés del PSC-. I, també per això, va marcar en el seu mòbil el telèfon d'Artur Mas dimecres a la nit per segellar una resolució unànime sobre finançament.

Per primer cop qui mana al PSC és qui mana a la Generalitat i això li atorga unes llicències impensables fa un parell d'anys. Montilla fins i tot pot pujoleja. No cal donar-hi gaires voltes. Busca enarborar un discurs que va permetre a Jordi Pujol liderar el país. Molts se l'han intentat apropiat, però només ell ho pot fer ara com a president.